

Bez názvu, bez empatie

Toho dne, kdy se tvá máma zabila, kdy babička prodala dům plný vzpomínek. Toho dne, kdy se Radiohead rozpadli a do tvého pokoje střešním oknem napršelo. Toho dne, kdy Desigual zkrachoval, toho dne, kdy došlo u vás v lednici Apetito.

To nám všem došlo, že náš dealer radosti ze života neměl licenci. A po vyslovení této věty se sám zamýšlíš nad tím, kolik takových cliché za život ještě vyslovíš. Kolik jich vyslovíš a hůř, kolik jich prožiješ.

**

„Tati, ticho. Nechal jsem na gauči přespat Lucku. Ujel jí autobus.“

„Koho ses ptal?“

„Kdo byl vzhůru?“

„Odkdy je normální být v pět ráno vzhůru?“

„Od doby, kdy přestaly být moderní ponožky v sandálech“ odvětila ti rozespálá Lucka zpod peřiny. Začal jsi mít obavy o vyžadovanou snídani nebo snad dokonce oběd, ale Lucka dodala, že hned vypadne, takže ses uklidnil a pomalu dopíjel ranní kávu. Ponožky v sandálech jsi sice nezažil, ale zažil jsi dobu, kdy holčičky byly matkami v patnácti a chlapečci otci v šestnácti. A tak teď vaříš kafe svým potencionálním snachám ve svých sotva pětatřiceti letech. Škoda, že ta tvoje bývalá patnáctiletá holčička nezůstala naivní holčičkou, rozhodla se svůj život žít a stala se z ní žena. Ten nový život začala tlustou čarou za porodem vašeho syna.

Toho dne, kdy spadla Eiffelovka, kdy jsi nakoupil jídlo, co zaplnilo celou lednici, kdy se v tvój koupelně objevil lak na vlasy i nehty. Toho dne, kdy to vypadalo, že Slunce zhasne, a nakonec nezhaslo.

„Ticho, vzbudíš Báru.“

„Tati, ale na gauči nikdo nespí.“

„Však ty vydáš rámusu až do mé ložnice.“

„Cože?“

„Je mi třicet pět let, chceš mi dělat otce?“

„Ne. Chci, abys dělal ranní kafe ty mým holkám a ne já tvým.“

Tvůj syn vůbec nepochopil, že moje holky odešly před dvaceti lety, nechaly mi tady jeho a už se nevrátily.

„Myslíš mojí přítelkyni Báře?“

***

„Nesu ti víno. Půjdeme zítra na kafe?“

„Teď máme víno, pátek a dobrou náladu, proč to ničit plány na zítřek?“

„Chtěl jsem to jimi zlepšit. Doufal jsem třeba...“

„Musím domů.“

„Ale Baru...“

A tak tam toho chudáka nechala osmnáctiletá Bára stát. Tohoto blondáka, co se jí tak líbil. Toho, s kterým chtěla být celý večer. Toho, s kterým se chtěla smát tančícím lidem na parketu. Nechala ho

tam a odešla domů. Báru, jako osmnáctiletou holčičku bojí se závazků, čekala za dveřmi našťvaná matka a možná měla ten rudý výraz oprávněně. Svítalo.

Svoje dvacáté narozeniny slavila Bára se svými kamarády v oblíbeném baru. To, že jeho jméno obsahovalo písmena B-A-R, jí přišlo osudné. Možná i proto se z nekvalitního vína opila v brzkých hodinách. V těch pozdějších střízlivěla a o několik střízlivěcích hodin později už pila nanovo. Hladina alkoholu v krvích nabírala na závratných výškách a Bára potkala někoho, kdo měl přesně tak vysokou hladinu, jako ona. Zbytek večera už pila, slavila, čürala a házela pětikoruny do jukeboxu jen s ním. S Patrikem. Domů ji vedl za ruku a po hodinovém rozhovoru před jejím domem ji pohladil za krkem a nechal jít. Ráno nenapsal, ani odpoledne, ani večer. Příští pátek jí donesl dárek k narozeninám do jejího oblíbeného baru a po skončení otevírací doby ji zase odvedl za ruku domů. A to i přesto, že se nikdy nechtěl seznámit s někým, kdo má rád bar, co není nonstop.

Bára byla spokojená. Zamilovaná. Až jednou všechno pokazil přerušením jejich smskového mlčení a jednu zprávu jí napsal.

***

Kdyby tehdy Patrik věděl, že Bára pije kafe jen semnou, mohl jí teď dělat snídani on a ne tvůj syn. A ty bys ji tu zprávu poslal taky. Osud tě ale nechal počkat několik let do doby, kdy Bára už pila víc kávu, než víno. Do doby, kdy skončilo její právo na nezávazné nevztahy a sobotní kocoviny. Do doby, kdy si společnost na Báře žádala závazný vztah a mozek v hlavě -nikoli v záchodové míse - sobotní (i všechny ostatní) rána.

Co si žádala společnost, by si žádal i tvůj syn. Bohužel Bára byla v tvém domě i tvojí myšlenky na vrcholu, a tak jsi ji nechal spát do oběda a ten jsi objednal z restaurace, kde uměli více, než namazat rohlík máslem tak, jako ty.

Toho dne, kdy jsi zvládl uvařit polévku ze sáčku. Toho dne, kdy úmrtnost novorozeňat klesla, a v Africe skončil hladomor. Toho dne, kdy nikdo neplánoval sebevraždu a tys dostal přidáno.

Když nechal tvůj syn přespat nějakou další Lucii na vašem gauči, ráno si s Bárou povídala a spolu uvařili něco, co ty bys nezvládl ani objednat. Tvůj syn začal věřit v jeho novou-respektive první- matku a ty jsi začal prožívat svojí pubertu.

Bára zase nechala po dvaceti letech být pubertu pubertou a chvílemi měla pocit, že na zámku, kams' ji vzal, bude platit důchodcovské vstupné. Snížené. Ve tvém domě vysadila muškáty, koupila sušák na prádlo a doposud nevytáhla céděčka s hudbou, bez kterých jen několik měsíců předem nemohla dýchat. Ležely tam v krabici, stejně jako zimní svetry. Pro ně totiž zatím nebyl čas. Pro Bářinu hudbu zase prostor. Přitom právě ten, byl Bářinou nejhlavnější prioritou. Prostor.

Po půl roce jsi konečně pochopil, že Bára nemůže žít jen tak. Vybálil jsi hudbu z krabic a koupil novou hifi věž. Z tvojí pracovny jsi jí udělal posluchárnu s velkým křeslem a minibarem. Když uviděla svoji hudbu seřazenou ve stojanech skoro přesně v tom samém pořadí, jako mívala ve svém holčičím pokoji, dala ti pusu z takové lásky, jako nikdy předtím.

Toho dne, co jsi začal pochybovat. Toho dne, kdy vypukla další hospodářská krize, a do vaší samoobsluhy nedovezly toaletní papír.

Bára začala trávit víc času se sluchátky na uších, než bez nich. Bála se společných večeří při svíčkách a nechtěla poslouchat tvoje historky z doby před dvaceti lety. Z doby, kdys' svedl holčičku. Z doby, kdy

holčička porodila chlapečka. Tenhle chlapeček se v osmnácti letech poohlíží po novém bytě. Ne snad proto, že by tě neměl rád. Ne. To tě ale stejně nezajímá, má nebo nemá. Rozhodně ne ve chvíli, kdy tvoje přítelkyně Bára propadá nějakým panikám a ty nevíš, z čeho. Synovi zaplatíš dárek k narozeninám Lucky číslo dvanáct a později i první nájem na byt, kde bude s touhle Luckou, která se vůbec Lucka nejmenuje, bydlet. Až přijdeš z jeho první návštěvy, najdeš Báru zase se sluchátky. Poskakuje s hrnkem kávy po kuchyňském koutě a ve chvíli, co tě spatří, pustí hudbu do hlasitých reprobeden.

Vypadala odpočatě a vyrovnaně. Dala ti pusku na tvář a chtěla vědět, jak nový byt tvého syna vypadá. Byl jsi nadšený a byt líčil jako hrad, i když jste oba věděli, že je to jen díra. Díra do dospělosti. A tys byl rád, že tou dírou byl pro tvého syna byt a ne vlastní syn tak, jako pro tebe.

Toho dne, kdy se pokazila tiskárna na peníze v Národní bance. Toho dne, kdy spadlo šest letadel do Tichého oceánu. Toho dne, kdy ti odpojili elektřinu. Toho dne, kdy se tvůj syn s Lucií rozešel a svůj byt opustil. Toho dne, kdy atomovou bombu přiznalo nových tisíc států.

Pozval jsi svého syna do kina a on odmítl. Šel s novou Lucií na večeři. Ona přespí u vás na gauči. Přišlo ti to jako znamení, a tak jsi pozval do kina Báru. A potom na večeři.

Když vám číšník zapálil svíčku, začala být Bára zase nervózní. Zase. Nechápal jsi a doufal, že všechno spravíš tím, čím jsi chtěl. Tím, cos chtěl, aby chtěla i ona.

A ve chvíli, kdy číšník odnesl prázdné talíře, jsi vytáhl ze saka prstýnek a požádal ji o společné bydlení, ruku a dítě. Chtěl jsi dítě ženy. Chtěl jsi vaše dítě. Dítě, které by bylo dítětem dospělých lidí, ne holčičky a chlapečka. Chtěl jsi Báru. Ta s klidem odsunula židli a svým odchodem z restaurace ti odpověděla.

Kdybys počkal několik let, mohls' za ty roky vozit vaše dítě po nábřeží ty a ne ten dlouhán, který otcem Bářina dítěte za několik let bude. A kdybys Báru neznal, nemusel by sis nic vyčítat. Znals' jí. Zrovna tys ji přece znal.

Toho dne, kdy Bářina posluchárna v tvém domě nešťastnou náhodou vyhořela.